

«επί δε το ρήματί σου, χαλάσω το δίκτυον»

Δύο τα ερωτήματα που προκύπτουν σήμερα:

α. οι άλογοι ιχθύες μπορεί να δώσουν νόημα στη ζωή του ανθρώπου;

β. πώς θα πορευθούμε στη ζωή; Με Χριστόν; Ή χωρίς...;

α. Ανατρέχοντας στο Ιερόν Ευαγγέλιον συναντούμε και την περίπτωση των βιοπαλαιστών της θάλασσας. Τότε που με απόγνωση είδαν την αποτυχία τους στο ψάρεμα.

Η παρέμβαση του Χριστού έφερε το ποθούμενο αποτέλεσμα. Γέμισε η βάρκα ψάρια.

Ήρθαν με την παρουσία τους κι αυτά να δώσουν μαρτυρία. Το δικό τους το στίγμα.

Η εμφάνισή τους έγινε τη στιγμή την κρίσιμη.

Έδωσαν το δικό τους «παρών». Και ήταν δυνατό.

β. Πάμε έτσι στο δεύτερο ερώτημα:

Μαζί με τον Χριστό η πορεία της ζωής μας στη γη;

Πού έχουμε ανάγκη;

Μας ενδιαφέρει η συντροφιά Του;

Κάτι τέτοιο όμως σημαίνει ότι, εκ των πραγμάτων, θα είναι για μας ένας έλεγχος διαρκής.

Δημιουργείται όμως τώρα μια άλλη απορία:

Θέλουμε τον Χριστό μαζί μας για ποιο λόγο;

Για να μας γεμίζει αγαθά;

Να μας λύνει τα προβλήματά μας;

Να πολεμά για μας;

Να μας προστατεύει συνεχώς;

Χωροφύλακας λοιπόν ο Χριστός;

Και θα είναι όλα ήσυχα. Ωραία. Ειρηνικά.

Κι ο άνθρωπος; Θα πλέει σε πελάγη ευτυχίας;

Αυτό θέλουμε λοιπόν;

Συμφεροντολογική τούτη η αντιμετώπιση.

Θα ήταν ωφέλιμη για μας;

Καταργείται όμως έτσι η ελευθερία μας. Η δημιουργικότητά μας. Η πρωτοβουλία μας. Η αυτοτέλειά μας. Η προσωπικότητά μας. Η διάθεση για αγώνα.

Μήπως όμως έτσι οδηγούμαστε στον θάνατο της πολυθρόνας;

Μήπως ουσιαστικά υποκύπτουμε στην άλλη παγίδα; Ας φάμε. Ας πιούμε. Διότι αύριο θα πεθάνουμε;

Και θα γράψουν στις ταφόπλακες: «Έζησε χωρίς να ζήσει».

Ωμά τα ερωτήματα προβάλλουν μπροστά μας.

Ποιος είναι, αλήθεια, ο σκοπός της παρουσίας μας στη γη τούτη;

Ήρθαμε με κάποια δεδομένα. Με συγκεκριμένη προοπτική. Να γίνουμε παιδιά του Θεού γνήσια. Είμαστε δικές Του εικόνες. Και με ψυχή αθάνατη. Πορευόμαστε όμως με στόχο την αιωνιότητα. Να γίνουμε θεοί κατά χάριν. Κι αυτό θα είναι δώρο του Θεού στον καθένα μας.

Να το καταλάβουμε. Δεν θέλει οπαδούς ο Χριστός. Μας θέλει ελεύθερες προσωπικότητες.

Τρέχουμε λοιπόν προς «τον προκείμενον ημίν αγώνα αφορώντες προς τον αρχηγόν» μας. Τον θέλουμε. Τον αγαπούμε. Είναι το στήριγμά μας. Ο φίλος μας ο μοναδικός. Ο ειλικρινής. Ο γνήσιος.

Μιμητές του Πέτρου λοιπόν.

Υπακούμε στον αρχηγό μας.

+ ο π. Γ.